

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

- Βάζουμε στοίχημα ;
- Σ' ό,τι θές.
- Σε μία γαλοπούλα στο φουρόν με πατάτες.
- Και κρασί και φροβια και γιασοφρα.
- Αν θέλεις και ορεκτικά.
- Κάρδαμα, ρόκα, ραπανάκια.
- Μουστάρδα Εύρωπαϊκή.

Ο Κίτσος ό Αποστολιάς κι ό Μήτρος ό Λυωμένος.

- Και όδοντογλυφίδες.
- Σύμφωνοι ;
- Συμφωνότατοι.
- Θά καθήσης ;
- Κάθησα κιόλας ! Μά δέν θά μέ γγίξης ! Ούτε θά μέ βρέξης, ούτε θά μου βάλης πουθενά φωτιά, ούτε θά μου τραβήξης την καρέκλα.

- Τίποτα. "Αν σ' έγί-
σω διόλου, νά χάνω τά δι-
πλά !

Ο Κίτσος ό Αποστο-
λιάς εκάθησε.

Ο Μήτρος ό Λυωμένος,
άπομακρόνθηκε όλίγα βη-
ματα.

- "Ετοιμος ; του ειπε.
- "Ετοιμος !

Ήσαν κ' οι δύο τους αντίπαλοι στις ξενιτινάδες του χωριού. Αυό λαϊκοί φροσέ, παληός ό ένας δικολάβος, άπόστρατος ό άλλος ένωματάχης τής χωροφυλα-
κής. Περονούσαν τις ώρες τους μ' άστειά, στην πληκτική έπαρχία.
Η ώρα τους φαίνονταν χρόνια, ή ήμερα μία όλόκληρη βαρετή ζωή.
Τά ίδια και τά ίδια κ' όλο τά ίδια πράγματα. Τά ίδια προσώπα,
ή ίδια λέξεις, τά ίδια γεγονότα. Τό μεγάλο βάσανο τής μονοτο-
νίας τής ζωής.

- Κοιροκοιτάζει τό μυαλό και ξυνίξει τό αίμα κανενός !
"Ετσι κ' αύτοι, ποικίλλαν τις ώρες τους, παίζανε παιχνίδια στους χωρικούς. Κι όταν δέν εύρισκαν, γιά νά παίξουν κανένα παιχνίδι στους χωρικούς—γιατί όλοι πηγαιναν στις δουλειές τους—έπαιζαν άναμναξό τους. Σιγά - σιγά τό άστειό έγινε αιλότιμο, τό φιλότιμο πετομα και τό πετομα κατέληξε σέ ήμίλλα. Τώρα άρχι-
ναι νά ένδιαφέρεται και τό χωριό. Οι μόν ήσαν θαυμαστά με τό μέρος του Λυωμένου και οι άλλοι με τό μέρος του Αποστολιά. Τό χωριό διαιρέθηκε σέ δύο στρατόπεδα φανατισμένα.

- Ού Μήτρος εινε ξενιτόταρος !
- Ούρέ, τί λές ! Ού Κίτσους ού Απουστουλιάς τούν βιάζει κάτου !

Κι έτσι, οι δύο πριν σύντροφοι, μεταβλήθηκαν σέ δύο λυσώ-
δεις ανταγωνιστές, που διαγωνίζοντο κοιάς νά παίξη τό πιο έξυ-
πνο άστειό εις βάρος του αντίπαλου του...

Σήμερα ό Μήτρος ό Λυωμένος, ένόπιον όλων εις τόν καφελέ, έρότινε του Κίτσου του Αποστολιά : *"Νά καθήση σέ μία καρέ-
κλα και αύτος θά τόν κάρη νά σηκωθή, χωρίς διόλου νά τον γγίξη, πριν κάρη τρεις φορές τόν γυ-
ρο τής καρέκλας."*

Ο Φώτης ό Στραπά-
τος τά έτοιμάσας.

- "Οχι.
- Μήν βάλης άλλους νά μέ διώξουνε ;
- Αν κάνω τό παρμικό, νά χάνω ! Τρεις γύρους θά κάμω, τρεις γύρους μοναχά.
- Πολύ καλά ! Αίντε λοιπόν νά δοθες.
- Ο Μήτρος ό Λυωμένος, σιγά - σιγά και μέ έπισιμότητα έκαμα τόν πρώτο γύρον.

- "Ενας, μέτρησεν ό Αποστολιάς.
- Άργά - άργά και ήσυχά περιπατώντας, σάν νά πήγαινε πε-
ρίπατο, τελείωσε και τόν δεύτερο τόν γύρο ό Λυωμένος.
- Αυό, άρ.θμησεν ό Αποστολιάς. Χμμμ ! Γαλοπούλα μου μυ-
ρίζει !
- Αυό φορές έκαμα τό γύρο, δέν είν' έτσι ; ειπεν ό Λυωέ-
νος.
- Αυό.
- Πολύ κα-
λά. Τόν τρίτο
θά τόν κάμω...
αυό ο !

Όλο τό χωριό ειχε διαιερέθη σέ δύο κατηγορίες.

Κι έφυγαν ά-
πό τήν πορτα, σι-
γά - σιγά και κα-
μαρωτά...

Τήν άλλη τήν
ήμερα μία ρολο-
ψημένη γαλο.ιου-
λα, με πατάτες,
σερβιρίστηκε σ'
ένα ταψι σπου
Φώτης του Στα-
πάτσου τήν τα-
βέρνα.

Ο Αποστολιάς μή μπορώντας νά περιμένη ως τήν άλλη τήν
ήμερα σηκώθηκε απ' τήν καρέκλα και παραδεχτηκε πως έχασε τό
στοίχημα.

Ο Φώτης, γιά νά περιποιηθή τόν νικητή, έβαλε όλα τά καλύ-
τερα κομμάτια τής γαλοπούλας μεροστά του, γυρίζοντας έτσι τό
ταψι ώστε νά πάνε προς τό μέρος του Αποστολιά ή φτερογύες
και τό κεφάλι.

Και ή ερησιωμένες ακόμα ή πατάτες, κ' αυτές ειχαν πάει
μέ τό μέρος του θριαμβευτή.
Περούνιαζε από δω, περούνιαζε από κει ό καυμένος Αποστο-
λιάς, γιά νά φάη κ' αύτός λίγο ψαχνό, όλο κόκκαλα και... λαύγ-
για εύρισκε ! Κάτι έπρεπε νά κάρη λοιπόν γιά νά φάη κ' αύτός
κανένα μεζέ τής προκοπής ! Τι στην όργη δικολάβος ήτανε, εάν
δέν εύρισκε τό μέσον ! Και τό βρήκε στή στιγμή.

"Ε μήν καμαρώνεις, κύρ Δημητρώ και τόσο, ειπε στο Λυω-
μένο, άνοιγοντας συζητησι γιά τό χαμένο στοίχημα. Σήμερα κέρ-
δισες έσύ, αύριο έγώ ! "Ο κόμος είνε στοργγυλό και γυρίζε",
τί νομίζεις !...

Και συγχρόνως γιά ν' αποδείξη πως γυρζει ό μάταιος αύτός
κόμος γύρους τό ταψι προς τό μέρος του, φέροντας έτσι μικρο-
στά του τους καλύτερους μεζέδες πούσαν πριν μπρός στον αντίπα-
λό του.

Μά ό Λυωμένος δέν τάχαπιε αυτά. Και ξαναγύρισε τό ταψι μέ
τους καλούς μεζέδες προς τό μέρος του, λέγοντας :

- Άρρησε τόν κόσμο, κύρ - Αποστολάκη, όπως βρίσκεται !..
- Ο Αποστολιάς δύμισσε :
- Μωρέ τί μās λές ; Κέρδισες ένα στοίχημα και τό πήρες ά-
πάνω σου και θές νά φας όλη τή γαλοπούλα ! "Ε, λοιπόν φάτην !
Μή θές και κανένα παράσημο ;

Ο Λυωμένος χαμογέλασε, πήρε ένα λαχταριστό μεζέ και ειπε
δειχνοντας τό ταψι :

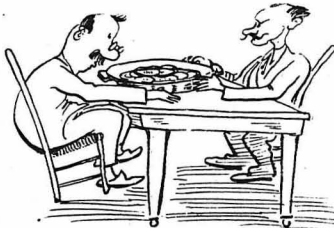
- Παράσημο ; Τι
νά τό κάμω ; Μου
φτάνει αυτό έδώ... ό
σταυρός του... Ταψι -
άχρον !..

Σταμ. Σταμ.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ...

Μιά κυρία φημισμέ-
νη γιά τήν καλλονή
της, ειπε μία μέρα στο
Μεγάλο Φρειδεरिकό :

- "Η δόξα σας είνε ξελακωμένη σ' όλο τόν κόσμο κ' όμως
ζητάτε άκόμη μεγαλύτερη δόξα διά τήν κατακτησών σας !..
- Και σεις, κυρία μου, ειπθα ή ώραιότερα τήν γυναικώδη
όμως εξακολουθείτε νά χρηματίζεσθε γιά νά γίνετε κιό
όραία !
της άπήνησεν ξενιτότατα ό βασιλεύς.

"Αφες τόν κόσμο κύρ Αποστολά-
κη όπως βρίσκεται.